

Kamala Harris: Talent og ualmindelig god timing

Af Birgitte Borup

USA's første kvindelige vicepræsident endte i Det Hvide Hus, fordi hun er alt det, Joe Biden ikke er. Hun blev hjulpet på vej af to store bevægelser og en tidsånd i forandring.

Hvis der er et ordsprog, der har defineret Kamala Harris' karriere, er det dette:

"Timing is everything."

Det er langt fra sikkert, at hun i dag havde været USA's vicepræsident, hvis ikke to store bevægelser havde formet tidsånden, så den var Kamala-klar. Når en kvinde med indisk-jamaicanske rødder på kort tid kunne gå fra at være en relativt ukendt senator til at følge med Joe Biden ind i Det Hvide Hus, har det især to årsager:

#MeToo og Black Lives Matter-bevægelsen.

Men lad os begynde med historien om Kamala Harris' indtræden på USA's nationale, politiske scene, der

endte som en eklatant skuffelse. Da hun i 2019 besluttede at gå efter den ultimative magt og stillede op til Demokraternes primærvalgkamp, var forventningerne enorme. Hun lignede den perfekte kandidat i en tid, hvor de identitetspolitiske strømninger havde fået godt fat i det demokratiske vælgerhav, og hun var en omvandrende modsætning til de gråhårende hvide mænd, der i årevis havde været prototypen på en politiker.

Kamala Harris havde det hele. Det rette køn, den rette alder og den rette hudfarve. Hvad kunne næsten gå galt?

Men hun viste sig hurtigt at mangle politisk gennemslagskraft. Hun havde svært ved at positionere sig i en valgkamp, der var spændt ud mellem den socialistiske venstrefløj, anført af Bernie Sanders, og den moderate Joe Biden. Harris skiftede politisk ståsted flere gange, hun mente både alting og ingenting, og analytikerne anede ikke, hvor de skulle placere hende på det politiske spektrum. Det gjorde de demo-

Birgitte Borup er udlandsredaktør på Berlingske, hvor hun blandt andet skriver om USA og identitetspolitik. Hun har tidligere været redaktør på både DR og TV2. Hun har desuden boet og arbejdet som journalist i New York.

kratiske vælgere tilsyneladende heller ikke.

Hendes valgkamp toppede ironisk nok, da hun under en tv-debat kastede sig ud i et angreb på Joe Biden, som hun beskyldte for at have modsat sig raceblanding

i skolerne i 1970'erne. Men hendes optur blev kortvarig. I slutningen af 2019 var hendes vælgertilslutning forsvindende lille, hun løb tør for penge og måtte indstille kampen for at blive præsidentkandidat.

Det Hvide Hus lignede på dét tidspunkt en fjern prik i en noget tåget horisont.

#MeToo-bølgen i USA

Men 13 måneder senere var det alligevel hende, der efter valget stod på scenen i et hvidt Carolina Herrera-jakkesæt og tog imod folkets hyldelse sammen med USA's nye præsident, Joe Biden. Nu som vicepræsident – og det bringer os tilbage til de store bevægelser.

For Joe Biden havde ikke nødvendigvis været lige så stålsat på at vælge en kvinde, hvis ikke #MeToo-bølgen de foregående år var skyllet hen over USA. En lang række alvorlige overgrebsager havde martret den amerikanske underholdningsindustri, hvor magtfulde mænd som filmproducenten Harvey Weinstein, komikeren Bill Cosby og skuespilleren Kevin Spacey blev stillet til ansvar for fortidens handlinger.

Det samme skete i Washington D.C., hvor Demokraterne i 2018 forsøgte at forhindre udnævnelsen af Brett Kavanaugh som højesteretsdommer. Han

blev til sidst godkendt af det republikanske flertal i Senatet, men først efter en ydmygende høring, hvor en gammel bekendt, Christine Blasey Ford, beskyldte

ham for et voldtægtsforsøg som ung.

Men Joe Biden gik heller ikke fri. Vælgerne fik med

#MeToo genopfrisket, hvordan Joe Biden spillede en nøglerolle i en gammel skandale. Da daværende præsident George Bush i 1991 indstillede Clarence Thomas som den første sorte højesteretsdommer, og Thomas var et mulehår fra at blive godkendt i Senatet, blev det lækket til pressen, at han havde udsat en tidligere ansat, juraprofessor Anita Hill, for sexchikane.

Senatets retsudvalg, som Joe Biden dengang var formand for, indkaldte Anita Hill som vidne, og afhøringen af hende står i dag som en skamplet i USA's kvindehistorie.

Hill blev ydmyget for rullende kameraer, mens senatorerne – alle mænd – på skift udfordrede sandhedsværdien i hendes udsagn. Selv om hun tog en løgnedetektortest, der viste, at hun talte sandt, og fire andre kvinder stod klar til at vidne, blev Clarence Thomas godkendt som højesteretsdommer. Joe Biden blev senere voldsomt kritiseret for sin passive rolle i sagen.

Samtidig dukkede der nyere sager op i tiden op til valget i 2020; en række kvinder fortalte, hvordan de havde oplevet Joe Bidens "touchy-feely" stil som for nærgående, og en enkelt kvinde, Tara Reade, stod frem og anklagede ham for et sexovergreb begået i 1993.

#MeToo-bevægelsen blev en udfor-

**Kamala Harris havde det hele.
Det rette køn, den rette alder
og den rette hudfarve.**

dring for Joe Biden og Demokraterne, særligt i en tid, hvor de gjorde en dyd ud af at distancere sig som den moralske modsætning til Donald Trump. Og særligt fordi, at Demokraterne havde lagt op til, at man skulle tro på alle kvinder, der stod frem.

At vælge en kvinde som vicepræsident var derfor oplagt. Det ville genoplive fortællingen om Biden som den ligestillingsbevidste kvindeforkæmper, i modsætning til Trump, hvis regering stort set var blottet for kvinder. Det ville også give Joe Biden et potentielt forspring i forhold til at tiltrække kvindelige vælgere.

Så kom Black Lives Matter

Men Joe Biden blev påvirket af endnu en massebevægelse. Da George Floyd døde efter brutal politivold i maj 2020, eksploderede Black Lives Matter-bevægelsen. Omkring 26 millioner amerikanere i alle aldre og hudfarver gik i gaderne i protest mod systemisk racisme i ugerne efter drabet, og presset voksede overalt i samfundet. Også for at få flere sorte amerikanere repræsenteret i samfundets øverste magttag.

For Joe Biden pegede pilen pludselig ikke bare i retning af en kvinde, men en sort kvinde, som kunne appellere til de sorte vælgere og afspejle tidsånden. Dermed lå Kamala Harris pludselig øverst i feltet. Harris, der har indisk-jamaicanske rødder, repræsenterer historien om datter af to indvandrere, der fik en jurauddannelse, en politisk karriere og nu adgang til Det Hvide Hus.

Den historie fungerede som modvægt til Bidens egen, en 78-årig, hvid politiker med en lang karriere i Washington.

Så Joe Biden valgte Kamala Harris, akkurat som han senere udpegede den regering i USA's historie med størst diversitet. Biden omgiver sig med flere kvinder, latinoer, homoseksuelle, transkønnede og sorte kabinetsmedlemmer end nogen anden præsident. To massebevægelser fik en enorm politisk betydning for valget i 2020. Ikke mindst for Kamala Harris.

Hun gik på rekordtid fra en karriere som statsanklager i Californien og senere Senator til at stå i magtens andet geled, og hun er de facto i daglig træning til at stå i første. Muligheden kan meget vel opstå allerede i 2024, hvor pensionisttilværelsen formentlig kalder på den til den tid 82-årige Joe Biden. Til den tid har Kamala Harris langt bedre muligheder, end da hun måtte opgive sin valgkamp i 2019.

Kamala Harris er ikke bare USA's første kvindelige, sorte vicepræsident. Hun er også kvinden, der var på det rigtige sted på det rigtige tidspunkt.

Biden omgiver sig med flere kvinder, latinoer, homoseksuelle, transkønnede og sorte kabinetsmedlemmer end nogen anden præsident.

Hun er beviset på, at man kommer langt med talent. Men i sidste ende er timing alt. Ikke kun for Kamala Harris, men også for dem, der om fire år med garanti vil udfordre hende.

○○○